

[Elin Appel.]

et eller andet, der åbnede mulighed for, at der var anledning til at blande sig i konflikten. Den mulighed kan jeg ikke se eksisterer. Jeg finder, at det er de små nationers pligt frem for nogen netop at varetage de små nationers ret til selv at ordne deres egne anliggender. Jeg mener, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards forslag om, at vi skal forsøge en mæglingsaktion fra Skandinaviens side, er en virkelig positiv udvej, selvom det formodentlig ikke kan ske lige i øjeblikket, eftersom der altid skal en forberedelse til. Derfor synes jeg, vi skal forberede den offentlige mening på, at vi nu skal prøve at finde en udvej til sammen med de andre nordiske lande at foretage en positiv mæglingsaktion.

Om det, der er sket i sommer, og som er sket, uden at nogen har fået noget at vide derom, nemlig at Danmark kunne have fået plads i sikkerhedsrådet, men afslog det, vil jeg sige, at det kan se meget kønt ud, men er det jo næppe. Det er klart, at dette at sidde i sikkerhedsrådet må medføre temmelig mange problemer, og dem ville vi gerne være fri for. Vi kan også sige, at Holland ville så gerne. Jeg giver ikke så meget for klicheen at være fredselskende i almindelighed, når man ikke gør noget for at skabe fred. Det sted, hvor man arbejder bedst for fred, er i De Forenede Nationer, og på forhånd må det være givet, uanset personspørgsmål, at Danmark må være bedre egnet til at sidde i sikkerhedsrådet, fordi Holland er egoistisk interesseret i Østen, det har imperialistiske interesser. Danmark har overhovedet ingen interesser derude, hvor det verdenspolitiske brændepunkt er, og den er immervæk den bedste til at ordne en sag, som ikke selv har nogen direkte interesse deri. Derfor synes jeg, det er et nederlag for dansk udenrigspolitik og en passivitet, som vi ikke kan være bekendt, at vi har nægtet at tage den opgave op, som lå lige for os, og derved har gjort vor stilling i sikkerhedsrådet ringere.

Selvom jeg vedkender mig, at forsvarslovene i kraft af Atlantpagten må vedtages under det væbnede neutralitetsforbund, vi har, så mener jeg ikke, de bør ledsages med tilknytning til vor nuværende udenrigspolitik. Derfor er det, jeg har ønsket til sidst at sige, at jeg protesterer mod denne udenrigspolitik, som for det første hviler på fortielsessystemet, som for det andet tager parti i en konflikt, der ikke kommer os ved, og som for det tredje elsker freden i al almindelighed uden at gøre noget som helst for den.

Ragnhild Andersen: Regeringen har forelagt det høje ting forslag, som tilsigter at bringe militæruddgitterne op med 430 mill. kr., eller, for at sige det, som det er: at topruste vort land på de amerikanske herrers befaling. Den højtærede krigsminister henviser ved fremsættelsen af lovforslaget til, at USA og England anvender en betydelig del af deres nationalindtægt til militære foranstaltninger, medens Danmark i så henseende har været nede på bunden. Nu er det jo ikke ukendt, at Danmark ikke er en stormagt, men det lader altså til, at den højtærede krigsminister mener, at Danmark skal stræbe efter at komme op på siden af de stormagter, som i dag sætter alle deres kræfter ind for oprustningen og for krigen, de stormagter, som i øjeblikket fører blodig krig mod Asiens undertrykte folk, englænderne i Malaya, amerikanerne i Korea. Kan man lade være med at tænke et øjeblik på den parole, som socialdemokratiet og den højtærede krigsminister af i dag formulerede efter den første verdenskrig? Det var dengang de mente, at højfinans og finanskapitalen i verden var skyld i krigen. Afrust vort land, hed det da, og kæmp mod krigsblokke og militært samarbejde med andre krigsstræbende magter! Denne parole „afrust vort land“ er nu forandret til parolen: „toprust vort land“. Danmark skal rustes til tænderne i samarbejde med imperialisterne. Man har ikke lov til at lukke øjnene for, hvilken skæbnesvanger politik der her er tale om, og hvilke følger en sådan lovgivning vil få. Skulle det lykkes for imperialisterne at føre verden frem til krig, vil et toprustet Danmark uvægerlig blive krigsskueplads, og under alle omstændigheder vil en sådan kolossal forøgelse af vore militæruddgifter forarme landet og befolkningen. Skulle det lykkes krigens kræfter at få bragt krigen til udbrud, vil Danmark blive hærget og ødelagt, vore byer vil blive lagt i ruiner, vor civilbefolkning i by og på land vil blive udsat for den moderne krigs gemene og grufulde rædsler, som ikke alene rammer soldaterne, men også civilbefolkningen, børnene, mødrene, hjemmene. Det lader imidlertid til, at det ikke foruroliger den høje regerings medlemmer eller flertalspartierne i denne sal, hvilke forfærdende konsekvenser denne oprustning kan komme til at få for Danmark, fordi vi er medlem af den aggressive Atlantunion.

Mit parti gjorde med rette gældende ved behandlingen allerede af spørgsmålet om Danmarks tilslutning til Marshallplanen og især ved behandlingen af spørgsmålet om tilslutning til Atlantpagten; at det ville